

הגג והמרפסת מחזה קצר

הדמויות:

אלי – כבן ארבעים

דינה – אישה צעירה

אישה – אשתו של אלי

מקום וזמן:

גג של בית ביפו, ממול – מרפסת קטנה. שנות השבעים המוקדמות.

אלי: לבוש בחולצה לבנה וסל קש בידו, נכנס מימין במרוצה כבורח, מסתכל אחורה,

מטלטל ראשו כמתנער ממהו לא נעים **בררר! בררר! לכאן היא לא תגיע.** פונה

אל המרפסת, פניו מתבהרים, פוסע בשמחה קדימה, קורא **משפחת בוגד...נוב!**

רח...ל! למראה הכביסה התלויה על המרפסת הוא עוצר, משתאה **אה...?**

דינה: יוצאת למרפסת עם סל קש גדול המשמש לכביסה יבשה, רואה אותו, נבהלת **הה!**

אלי: משתאה **סליחה.** מסתכל סביבו כמו לא בטוח במקומו

דינה: אתה על הגג!

אלי: כן, ככה.

דינה: איך.

אלי: ככה, כנפיים. יכול להיות?

דינה: לא.

אלי: זהו.

דינה: מי אתה.

אלי: אני?

דינה: אתה.

אלי: זאת לא המרפסת של משפחת בוגדנוב... של רחל.

דינה: הם עברו.

אלי: סליחה?

דינה: הם עברו.

אלי: אה.

דינה: עכשיו אנחנו גרים כאן.

אלי: אני מביין. לא ידעתי, לא הייתי כאן שבועיים. אני מבקש סליחה.

דינה: הם עברו לפני שבוע לשיכון.

אלי: ראיתי באמת פתאום שזאת לא הכביסה שלה. אצלה הילדים גדולים.

דינה: אחרי רגע הם השאירו אצלנו את הכתובת שלהם. אני יכולה לתת לך אם אתה רוצה.

אלי: תודה רבה, אני אודה לך מאוד, ודאי שאני רוצה. אנחנו היינו מיוודדים מאוד שלוש שנים.

דינה: אני אביא את הפתק. פונה לצאת

אלי: רגע! בעצם... מצטחק בעצם אני לא צריך.

דינה: אתה לא רוצה?

אלי: אני במילא לא אגש לשם. הדיירים ברחוב הזה מתחלפים מהר. גרים כאן לכל היותר שלוש שנים. מצטחק אנשים מפחדים שהבית הזה יתמוטט עליהם. לא, אני לא צריך. אני לא יכול ללכת אל כולם בכל מיני שיכונים.

דינה: איך שאתה רוצה.

שתיקה לרגע. היא מורידה כביסה, מקפלת ומניחה בסל. מוזיקה נשמעת

אלי: הו, את לא צריכה לפחד.

דינה: אה? ממה?

אלי: אמרתי קודם שאנשים מפחדים שהבית יתמוטט. הוא רק נראה כאילו יתמוטט ובאמת הוא חזק מאוד. את יכולה לראות במטבח ובחדר השינה שלכם, איפה שהטיח מתקלף מהתקרה, את יכולה לראות את התמיכות – פסי רכבת! הבית הזה... משתק, מצטחק במבוכה הו, אני מבקש את סליחתך. אמרתי משהו על חדר השינה, את יכולה להבין משהו לא טוב כלומר: משהו לא נכון. אני מכיר לא רק את המטבח ואת חדר השינה, אני מכיר את כל הדירה, אני שכן כאן הרבה שנים. מצטחק עברו – אז עברו, ככה זה. פונה ללכת, עוצר, מציץ לעברה, פונה לעברה אני שוב מבקש את סליחתך, לא ידעתי ש...

דינה: אין דבר.

אלי: לא... יש... לא מנומס שמישהו זר בא פתאום מול המרפסת וקורא... ועוד קורא בשם המשפחה שגרה כאן קודם. מה שמך?

דינה: דינה.

אלי: נעים מאוד, שמי אלי. פונה ללכת, עוצר, שוב פונה לעברה אז סליחה.

היא לא עונה, אבל היא מחייכת לעצמה, והוא רואה

אלי: אני חייב להתנצל, אני באתי לכאן כאילו אני בא אל הבית שלי. אחרי רגע אני פשוט רגיל למרפסת הזאת, אני הכרתי את כל הדיירים שגרו בדירה הזאת.

שתיקה. מוזיקה נשמעת. היא מורידה כביסה

אלי: פונה ללכת, עוצר, שב ופונה לעברה לפני משפחת בוגדנוב גרה כאן משפחה בן-יעקב, שרה. מצטחק אף פעם לא הכרתי אישה כל כך חלשה. אישה בלי שום נקודה חזקה. לא יפה וגם לא מכוערת – יש מכוּעֵר כזה שכבר נהיה משהו, כמעט יפה, מושך יותר נכון, ואצלה שום דבר. גם לא טובה ולא רעה. לבשל לא יודעת, עוברת לאט והבית, אי אפשר להגיד שמלוכלך אבל גם אי אפשר להגיד שבאמת נקי. וככה אצלה הכול. הילדים שלה לא שומעים בקולה. בעלה מדבר על ידה כל הזמן על בחורות – הוא הרים משקולות בבית – הכול, כן... היא היתה כמו בצק, לוחצים אותה אז הוא נשאר איפה שנלחץ, מכניסים בו אבן אז הוא מחזיק אותה כאילו ככה נולד, עם אבן בתוכו, כאילו האבן היא בשר מבשרו. לפעמים, בערב חג, אחרי כל העבודה, היא היתה צועקת ושוברת פתאום כמו אריה, אבל זה היה עובר תכף. לא משאיר סימן. בהתחלה שאלתי את עצמי... איך להגיד? למה היא קיימת. נדמה שאפילו אף אין לה. אחר כך ידעתי שאין מה לשאול שאלה כזאת.

שתיקה. מוזיקה נשמעת. הוא מציץ לעברה, היא מציצה לעברו

אלי: אז טוב, אז נאמר שלום. פונה ללכת, עוצר, שב ופונה לעברה ולפניה גרה כאן משפחה צעירה מאוד, מלכה. היא היתה אז בת עשרים וחמש לכל היותר, קצת מבוגרת ממך, וכבר אז היו לה שישה ילדים. היא היתה חיגרת ורגזנית. או, היא כעסה על כל דבר, על שום דבר. והילדים שלה, לא להאמין איך הם יצאו, יפים וברורים כמו פנינים, אחד אחד, עם רגליים ישרות וארוכות, שום דפקט. היא ילדה אותם אחד אחרי השני כמו...

שתיקה. מוזיקה נשמעת. הוא מצפה לראות את תגובתה, היא פונה לעברו, מסוקרנת

אלי: אני לא מפריע לך? ומיד סליחה, לא צריך לשאול אישה שאלה כזאת כשרק מכירים אותה. איפה הפסקתי? כן, מלכה. אז היא ילדה אותם כמו משוגעת, כמו אחד שבא מיואש לים וזורק אבנים ככעס גדול למים כאילו הוא רוצה לשבור את המים, כאילו רוצה לנשוך אותם. ככה היא ילדה ילדים.

היא אהבה לעמוד על המרפסת. חיגרת ורגזנית, אבל לכושה יפה, וה... הזה שלה מצביע על חזהו, איתך הסליחה, הוא בולט קדימה ותלוי מעליה כמו עוד מרפסת. ככה, מחייך מרפסת על מרפסת.

היא ממהרת וחוזרת ומורידה כביסה

אלי: מתקרב ולפניה היתה עוד אחת. את מבינה... אני בא לכאן תמיד. הלוא הרחוב הזה הוא כבר לא רחוב מגורים. הכול – בתי מלאכה ומחסנים. דיירים גרים רק אחד פה ואחד שם, בגלל זה, אם כבר יש מישהו אז לא עושים חשבון, מדברים גם ככה, מהגג למרפסת. חוץ מזה, זה רק חצי גג. בית המלאכה למטה חצי קבור באדמה. ככה זה ברחוב הזה, רחוב ישן, אי אפשר לדעת מה גג ומה סתם רצפה, והמקום הזה הוא השקט ביותר מצטחק כמו אקווריום עם שני דגי זהב בתוך בית מלאכה שחור. קך קידה עוד פעם סליחה.

דינה: אתה לא... משתקת

אלי: סליחה?

דינה: שום דבר.

אלי: לא נכון. התחלת לומר לי משהו ואת צריכה לגמור. אחרת זה כמו להרגיז כלב בריח בשר.

דינה: אתה לא צריך לבקש כל כך הרבה פעמים סליחה.

אלי: תודה, את משמחת אותי מתקרב עוד קצת

היא מסכה פניה ממנו, מורידה את הכביסה

אלי: ככה, אל תפריעי לעצמך. אני לא אוהב שני אנשים שמדברים ושניהם לא עושים כלום. אחד לפחות צריך לעשות משהו, אז זה נהיה משפחתי. אני יודע שלגדל ילדים זה לכבס, לתלות, להוריד, ועוד פעם לכבס, לתלות, להוריד ועוד פעם. אני מוכן להתערב שיש לך שם בבית קערה גדולה מלאה כביסה רטובה, ואחרי שתוריד את זו, היבשה, תתחילי לתלות את ההיא, הרטובה, נכון?

דינה: אחרי רגע כן.

אלי: וזה ייקח לך שעה, בעיקר מפני שאת מקפלת את היבש לפני שאת מכניסה לסל, נכון?

דינה: כן.

אלי: טוב לקפל כביסה יבשה לפני שמכניסים לסל, זה חוסך גיהוץ, נכון?

דינה: כן.

אלי: נעים לשוחח איתך. את רואה – השעה הזאת שלך כשאת מורידה כביסה

ותולה כביסה היא השעה שלי, השעה שאני עומד מול המרפסת הזאת, משמונה עד תשע.

היא מורידה כביסה יותר מהר. מוזיקה נשמעת

אלי: טוב, אז... היום נפגשנו, ובשביל פעם ראשונה... פונה ללכת, עוצר, שב ופונה לעברה עכשיו אני נזכר שהם דיברו על שיכון, לא חשבתי שיעברו כל כך מהר. לא הייתי שבועיים. בדרך כלל משחררים בבית חולים בבוקר, ואני ביקשתי במיוחד לצאת עוד בלילה כדי שאוכל...

בעודו מדבר דינה רואה משהו מחוץ לבמה, מסתכלת לשם, פוסקת להוריד כביסה. קול צעדי אישה נשמע

אלי: מה את רואה שם? אני מכיר כאן הכול.

דינה: עומדת שם איזו אישה, בחצר למטה.

אלי: פניו מתקדרים לרגע, שבים ומתבהרים, הוא מניף את פתח הסל שלו לעברה תתקרבני קצת, אני אראה לך משהו.

דינה: היא הלכה, כאילו מתחבאת, מאחורי הבית השני, כבר לא רואים אותה.

אלי: תסתכלי! את רואה?

דינה: דגים.

אלי: יפים בעינייך?

דינה: כן, דגים גדולים.

הוא מחייך אליה, היא נבוכה, חוזרת ומורידה כביסה

אלי: יש לי מזל לדגים. אני לא הולך לים בשביל לתפוס אותם, אבל את כל הדגים האלה בסל אני תפסתי בשעה. בלילה בן-אדם חושב כל מיני מחשבות, לא המחשבות של היום. לילה זה חתיכת יום כיפור. אני אוהב את המחשבות של הלילה. אבל מה? מרוב מחשבות כאלה הראש נהיה שקוף כמו זכוכית, אי אפשר לסחוב יותר, שקוף מדי, אז אני הולך בבוקר לים. הים יפה בבוקר, יותר עמוק, יותר עדין, לא כחול ולא ירוק, אי אפשר לתפוס אותו בבוקר. אני מתיישב ומסתכל, והים יורד עלי כמו מוט ברזל על הראש, תענוג! ואני קם ויש לי סל עם דגים. שום דייג עם חכה לא תופס כל כך הרבה דגים בשעה, ואני הרי לא צריך אותם בעצמי, אני בעצמי אין לי מטבח לעצמי.

היא מסתכלת בו במבט משתומם – מתעניין. הוא כמו ציפה לזה, מחייך לעצמו, גופו נעשה קל יותר, אפילו פוסע אנה ואנה, עד שניגש אל הכיסא הישן העומד שם על הגג בדיוק מול המרפסת. מוזיקה נשמעת

אלי: הכיסא הזה על הגג, מצאתי אותו, לפני עשרים שנה. מאז הוא עומד ככה

בדיוק, עומד בגשם, עומד בשמש, אבל הוא עומד. ואחרי רגע אם תרשי לי, אני אשב כאן. מתיישב את מרשה לי, נכון?

דינה: זה לא הגג שלי.

אלי: זה לא היית צריכה להגיד. היית אומרת: כן, בבקשה, תשב, והיית נעשית בעלת הבית של הגג. אם אפשר – למה לא? לוקחים מבין-אדם כל כך הרבה דברים, אז כשהוא מוצא משהו קטן הפקר, איזה גג, איזה ים, איזה שמש – שייקח! שירשום על שמו!

היא צוחקת, עיניה נתקלות בסל שבידו, והיא מפסיקה לצחוק, שבה ומורידה כביסה, שוב רואה משהו במרחק. נשמע קול צעדי אישה מתהלכת.

אלי: סליחה.

דינה: האישה ההיא... עוד פעם.

קול הצעדים

אלי: אחרי רגע זה שום דבר.

דינה: מה זה נקרא שום דבר? אישה.

אלי: לא חשוב.

דינה: כבר לא רואים אותה, כאילו מחפשת משהו. אתה מכיר אותה?

אלי: שקט כאן. שם למטה אש ולכלוך של סדום ועמורה, וכאן, רק מדרגה אחת יותר גבוהה וכבר משהו אחר לגמרי. כאן... את מרשה לי להגיד?

דינה: בטח. אני גם לא יודעת מה אתה רוצה להגיד.

אלי: כאן ריח של בית בבוקר. ריח של בית לא נפסק במרפסת הזאת אף פעם. כמו שעוזבים את הדירה הזאת מהר כך היא גם נתפסת מהר בדיריים חדשים.

בזול, כאן, נכון?

דינה: יותר בזול מאשר מקום אחר, אבל גם אנחנו...

אלי: סליחה?

דינה: נירשם עוד מעט לשיכון.

אלי: כבר? עוד לא הספקתם לחמם את הדירה הזאת וכבר? צוחק אבל לא תעשו את זה בפחות משלוש שנים, נכון?

דינה: אנחנו נשתדל פחות, אנחנו רוצים להשיג את השיכון בשנה.

אלי: נראה, נראה. כמה ילדים יש לך?

דינה: שלוש... שלוש בנות.

אלי: לא תצליחו לחסוך כסף לשיכון בשנה, יהיו לכם הוצאות...

מסתכלת בו בשאלה

אלי: אולי... אולי תלדי. אחרי שלוש בנות יכול לבוא בן, אולי... התאדמת.

פונה הצידה ממנו, מורידה כביסה במהירות

אלי: בנות זה ילדים כל כך יפים.

מציצה לעברו, מורידה כביסה יותר לאט

אלי: בנות או בנים, ריח של בית בבוקר הוא משהו מיוחד, זה ריח עם הרבה... הרבה רצון טוב, ריח של שלום. גברים לא יודעים שבשעה שמונה, בשעה תשע, הבית שלהם נותן את הריח הכי טוב שלו. בבוקר עוד עומדים בפינות הריחות של הלילה, גם הריחות הטובים – העור החם בלילה נותן ריח טוב. גם הריחות הרעים. אבל מה? ריחות הלילה בבוקר הם רק כמו זנב של חתול שגנב את הדגים, הוא בורח ולפני שהוא יוצא הוא מסלסל סלסול אחרון בזנב שלו, כבר לא תתפוס אותו, אתה יכול רק לחייך. כן, עוד יש ריח לילה, וכבר יש ריח בוקר, סבון רחצה וסבון כביסה, ויש גם כבר ריחות של תבשילים, אבל הם רק מקבלים את המכה הראשונה שלהם, הבצל עוד בצל מהשוק, ואותו דבר האיש. היא כבר לא מרוגזת שקרעו אותה מהמיטה, והיא עוד לא עייפה. גברים לא יודעים שבשעה שמונה, בשעה תשע, האישה שלהם... זאת שעה טובה, זאת שעת המשפחה שלי. לכן ביקשתי במיוחד לצאת בלילה מבית החולים שלא להפסיד לא את הים ולא את ה... מחייך, משתתק

דינה: אחרי רגע מי זאת המשפחה שלך?

אלי: צוחק שלי? את עוד לא ראית איפה אני גר, עוד תראי. בתוך בית המלאכה שלי, בפינה, קשה לראות מבחוץ בגלל החושך, שם המיטה שלי, זהו.

דינה: אז איך אתה אומר שגרת עם המשפחה שלך?

אלי: את עוד לא מבינה. כשאני אומר שעת המשפחה שלי, אני לא אומר – השעה של המשפחה שלי, אלא אני אומר – השעה שלי למשפחה, זה נקרא אצלי שעת המשפחה שלי.

שתיקה. מוזיקה נשמעת. היא שוב מורידה את הכביסה, במהירות

אלי: עומד בעלך אוהב דגים?

דינה: מה?

אלי: אני שואל אם בעלך אוהב דגים.

דינה: אחרי רגע ככה... כן...

אלי: ואת.

דינה: מה?

אלי: אני שואל אם את אוהבת דגים.

דינה: גם כן. למה אתה...?

אלי: סליחה?

דינה: שום דבר.

אלי: את רואה – אני כמו שאמרתי לך קודם – אין לי משל עצמי מטבח לעצמי. אני הייתי נותן את הדגים למשפחת בוגדנוב, לרחל.

דינה: נבוכה, מסתכלת לעברו והצידה ושוב לעברו והצידה, ובמאמץ בכמה. **אלי:** סליחה?

דינה: דגים כאלה עולים בחנות הרבה, בכמה אתה היית מוכר לה? **אלי:** מצטחק בכמה? באמת שאני לא יכול להגיד, זה... זה היה משתנה. ופתאום בואי אני אגיד לך משהו. לי יש עוד זמן, ולך זה לא מפריע. אחרי רגע קט לכל אחד יש שעה שלו למשפחה. מי שיש לו משפחה, שעת המשפחה שלו היא אחרי העבודה, בערב. הוא חוזר עייף ומרוגז, הציפורניים שחורות, נכנס בדלת הראשית, הוא לא צריך לצלצל, וזהו – השעה שלו למשפחה והמשפחה שלו נהיים בשך אחד. הנה, משה, הבעל של רחל, גבר! יש לו מין שפם שחור כזה, שפם כמו ארון שחור גדול, נדמה שהשפם יותר גדול ממנו. הוא רק נכנס הביתה, תכף הוא אוכל מה שאשתו בישלה, צועק על ילד אחד, מרביץ לשני, מושך את אשתו לחדר השינה, איתך הסליחה, בקיצור, איך לומר? הוא בן רגע מתנפל על המשפחה שלו, מכניס אותה לפה, לועס וטורף והמשפחה מפרפרת בין השיניים שלו. רק אחרי שהוא נח, לפעמים, בשבת בבוקר או סתם באיזה רגע פתאום, הוא גם מסתכל בעיניים, מריח בחוש הריח, מביא מתנה.

קול צעדי אישה מתקרבים

דינה: מפסיקה להוריד כביסה היא... היא עולה על הגג.

אלי: בלא להפנות ראשו על הגג?

צעדים מתרחקים

דינה: ירדה, היא רק הציצה.

אלי: לי אין משפחה, את עוד תדעי, כאן יודעים הכול. אבל מה? יש... יש שכנים, יש איזה חלון, יש איזו מרפסת. בערב, כלילה, אני לא יכול לבוא, זאת השעה של הבעל, המשפחה שלו בפה שלו. אז אני בא בבוקר, על הגג, מול המרפסת.

דינה: אתה מכיר אותה, את האישה הזאת?

אלי: אמרתי כבר – זה שום דבר. ואחרי רגע זאת שעת המשפחה שלי. נכון, אין לי מה שיש לכולם בערב. אני לא יכול להחזיק ביד, לא בפה. אבל מה?

בבוקר, על הגג, מול המרפסת של הבית נעים באופן מיוחד. מהגג רואים יותר, רואים... איך להגיד? כמו כשזורקים חוט מסובך לתוך המים, והוא נפרש במים, וכל שערה בחוט נהיית ברורה, ואז רואים... תסתכלי – האוויר, הקיר עם העיניים של הטחב, העץ שם, החלון של חדר השינה שלכם עם... כתונת הלילה שלך שתלויה שם בפנים – איתך הסליחה. הכול כל כך ברור. לא רק רואים, גם מריחים. הכול... מצטחק כאילו נכנס לתוך האף כמו חוטים עם גרעיני פלפל כתוש. רוצים כמעט, כמעט להתעטש. מכריז אפטישי!

היא צוחקת

אלי: מתבונן בה ברצינות של הנאה חריפה לא! אני לא מתעטש, רק כמעט! אני מחזיק את זה בקצה האף, בקצה החבל. ככה זה נהיה שלי, וזה, זה התענוג של שעת המשפחה שלי.

שתיקה. נשמעת מוזיקה. לא נוח לה, היא מורידה את שארית הכביסה במהירות

אלי: הי, את לא צריכה לרוץ כל כך מהר.

היא לא עונה. מפנה את גבה אליו

אלי: נדמה לי שאת מבינה אותי לא נכון. כשאני אומר שעת המשפחה שלי זה לא מוכרח להיות גם... חתיכות יש לי – אם את מבינה למה אני מתכוון. עכשיו קוראים לה ברכה. היא כל כך טיפשה, אלוהים בכבודו ובעצמו בטח שם שם יד, מין טיפשה! חלום! עונג שבת! היא מבקשת אותי יום אחד חמש-עשרה לירות בשביל רופא שיניים, יש לה כאבים נוראים, היא כבר קבעה תור בשש. בסדר, אני נותן. בשש אין לי מה לעשות ואני הולך לראות. הרופא לא שמע עליה אף פעם. בערב אני אומר לה: יכולת לבקש ממני סתם ככה חמש-עשרה לירות והייתי נותן לך, למה בשקר? ואם מתחשק לך דווקא לשקר – בבקשה, תני איזה שקר טוב, אבל ככה, בשביל חמש-עשרה לירות לספר לי שיש לך כאבים נוראים, ורופא שיניים? אז היא עונה לי: איזה שקר? אני לא שיקרתי. אני אומר לה: אבל אני הייתי אצל הרופא.

דינה, שגמרה להוריד כביסה, נכנסת פנימה. האישה מגיעה מאחוריו לאטה, הוא לא

מרגיש לא בזו ולא בזו. קול דלת נסגרת ומיד אחריו קול צעדי האישה המתקרבים

אלי: ממשיך לדבר כאילו דינה עוד על המרפסת אז היא מתחילה לבכות: היא לא שיקרה, היא לא משקרת אף פעם. היא תמות קודם לפני שתשקר, והיא בוכה נורא ובאמת... צוחק את רואה – יש לי חתיכות, איתך הסליחה. עכשיו עיניו על המרפסת היי! נכנסת הביתה. עומד. כעבור רגע מתייך את תחזרי, נכון? לתלות את הכביסה הרטובה.

האישה מתקרבת עוד. הוא פונה לאחור ורואה אותה. פניו הבהירים והצעירים למראה נעשים מבוגרים ורעים. מחוץ לבמה נשמע קול מרגיז של מסור ברזל
אלי: אל האישה קולו שונה, נעשה קשה את הולכת אחרי גם על הגג. מה? רודפת אחרי? לא נותנת לי לדבר יפה ובשקט?

היא שותקת. רעש המסור נשמע

אלי: בלונדינית!

היא משתעלת שיעול קטן

אלי: אמרתי לך בבית חולים שאני לא רוצה לשמוע. כלום!

היא שותקת. רעש המסור נשמע

אלי: כמו תן מריח ריח נבלה.

היא משתעלת שיעול קטן

אלי: לא! את תופסת? לא! את תוכלי ללכת איתי רק כשאני אתפגר – אם אני אתפגר לפניך, בהלוויה שלי. את תופסת?

היא שותקת. רעש המסור נשמע

אלי: אני לא אבוא להלוויה שלך, אם את מתפגרת לפני, גם בעוד חמישים שנה! האישה: משתעלת אני רק הבאתי לך...

אלי: משסע אותה אני יורק עלייך!

שתיקה. הם עומדים זה מול זה בלא נוע. רעש המסור נשמע ומיד אחריו נשמעת מוזיקה.

דינה היוצאת למרפסת עם קערת כביסה רטובה, משתאה למראה

אלי: פונה לעבר המרפסת, פניו מתבהרים קצת אבל במאמץ גדול, הוא מנגב זיעה ממצחו ידעתי שתחזרי.

שתיקה לא נוחה, דינה מתחילה לתלות כביסה, מציצה לעברם. אלי מסתכל באישה, כמו דוחק בה שתלך, והיא עומדת בלי נוע

אלי: אם זה ככה, נעשה הכרה. אל האישה זאת דינה.

מוזיקה

אלי: אל דינה זאת – קרובה. קרובה מצד איזה אישה.

רעש המסור נשמע

אלי: עכשיו אל האישה את יכולה לשבת. מקרב אליה את הכיסא לפחות תשבי. האישה יושבת

אלי: אל דינה את שאלת אותי קודם בכמה אני מוכר את הדגים שלי. אף פעם עוד לא מכרתי דג. זאת לא העבודה שלי, יש לי לפרנסה מספיק מבית המלאכה. דגים זאת מתנה, ואני מעביר הלאה. אף פעם לא מכרתי דג, אבל

מה? צוחק הרבצתי בדג על ראש של אישה, איזה קרובה. איזו אישה. זה כן.
אל האישה נכון?

האישה קמה. רעש של מסור

אלי: שבי, שבי בבקשה. אל דינה קשה לך להאמין, מה? נכון שדג זה לא מקל, קשה קצת להרביץ בדג, הוא מתחלק מהיד. אבל... כשמישהו כבר מרביץ בדג לא משחק אצלו כן מתחלק או לא מתחלק. כשמישהו מרביץ בדג זה סימן שהוא מוכרח להרביץ. כשמישהו כבר מרביץ בדג הוא ירביץ כברזל אדום. צוחק פשוט היה לי דג ביד. את רואה – אז עוד היתה לי מה שקוראים משפחה, וישנתי לא בבית המלאכה שלי, אלא ב... כרגיל. היא, האישה, היא הלכה בערבים למשפחה שלה, משפחת שפיצ'ינסקי. לא שמעת עליהם, משפחה ירועה, משפחה חזקה, חנויות חומרי ברזל ואטלזים. היא היתה הולכת בעיקר לצד של האטלזים. אצלם בבית היה ריח חזק של בדים, אטלזים-אטלזים, אבל קנו שם תמיד בדים, דיברו שם תמיד על בדים, מיששו שם תמיד איזשהו בד.

האישה קמה. רעש המסור נשמע

אלי: שבי בבקשה, את הרי לא תלכי, אז שבי לפחות. רואים פחות, יותר קצר.

האישה יושבת

אלי: אל דינה אז זהו, היא היתה הולכת למשפחה בערבים, ואני התחלתי ללכת בבוקר לים, כמו עכשיו, לנוח מהמחשבות. אבל אז הים לא עזר. אז הייתי עייף, לא מהמחשבות שלי, אלא מהמחשבות שלה. אצל בעל ואישה יש דבר כזה, שאם אחד חושב מלוכלך על השני, אז השני לא מסוגל לחשוב על שום דבר אחר, רק על המחשבות האלה של השני. מה שהן יותר מלוכלכות הן ממלאות יותר. ולא משנה שהמחשבות האלה לא היו שלה – הראש שלה היה ריק כמו אגוזי יפה וריק – אלא של בני-הדודים שלה והנשים שלהם. אבל זה מילא את הראש שלי, זה עבר, כמו שאומרים, מאוזן ימין שלה לאוזן שמאל שלי. אבל הים לא עזר. ים יכול להכות על הראש שלך במוט ולפזר את כובד המחשבות שלך, אבל הוא לא יכול לפזר את המחשבות של אשתך או של בני-הדודים שלה. הם לא ראו את הים, הם לא ראו ים אף פעם, יש אנשים כאלה. היא, זאת אומרת הם, המשפחה הזאת, כל העסק הזה, זה המשיך לחשוב כמו מטחנה של בשר לנקניק, רועש, טוחן הכול: בשר וחלב ונוצות. זהו. אז כשלא יכולתי יותר... הייתי מוכרח להכות אותה בדג שהבאתי מהים על הראש שלה. וזה עזר, פיזר, טמטם, תענוג!

דינה צוחקת. מוזיקה נשמעת

אלי: אל האישה מה את אומרת? אותך זה לא מצחיק?

האישה מרכינה ראשה. רעש מסור

אלי: את חושבת יותר מדי. צריך להפסיק לחשוב, אז הרבה דברים נהיים מצחיקים, יפים. בבוקר, על הגג, בשמש, מול המרפסת. אה! הכול כמו חוטים עם פלפל בתוך האף, מדגדג. צוחק אז אני אספר עוד סיפור אחד יפה. אל דינה את מוכנה לשמוע, נכון? ומיד איש אחד, כאלף תשע מאות ארבעים ושמונה מכריזים הערבים מלחמה, ומגייסים אותי, את האישה הזו.

דינה מפסיקה לתלות, פונה לעברו

אלי: את זוכרת את המלחמה ההיא?

דינה: אני הייתי בת שנתיים.

אלי: טוב, אז תשמעי משהו על המלחמה ההיא, אבל תמשיכי לתלות, יותר נעים לי לספר כש...

דינה תולה כביסה

אלי: לפני שהוא יוצא הוא אומר לאשתו הצעירה – היא היתה אז בערך בגילך – הנה שלושת אלפים הלירות שחסכתי, אלה היו לירות טובות, של אז, לירות שטרלינג. היו לו ידיים טובות, הוא עבד קשה, והוא הרוויח. אז הוא אמר לה: אני לא רוצה לשים אותך בכנק, אני רוצה שיהיו אצלך, על יד הילדה שלנו, בבית שלנו, זה הכי קרוב אלי. אם אני לא אחזור – יהיה לך ולילדה. אם אני אחזור – זה יהיה סימן מהשמים בשבילי להתחיל עסק עצמאי, נמאס לי לספק את השמנת לבעלי הבתים. זה מה שהוא אמר לה, מובן ופשוט, נכון? אל האישה היושבת על הכיסא נכון?

האישה קמה. קול מסור נשמע

אלי: את יושבת וקמה, יושבת וקמה, כמו יריו. עכשיו שבי.

היא עומדת

אלי: את רוצה דווקא לעמוד – בבקשה. אל דינה והוא הולך, מתגייס. הוא עובר רק חודש אחד מחנה אימונים, לא היה זמן, היו צריכים חיילים, מוציאים אותו לחזית. איך להגיד? – כמו עם מכנסיים יותר מדי גדולים וכלי חגורה, אפילו בלי חבל לקשור. המכנסיים נופלים כל הזמן – זה מה שהוא הרגיש.

האישה מתיישבת. קול מסור נשמע

אלי: התיישבת. שוב אל דינה אבל יש לו מזל והוא עובר את המלחמה בשלום. לעומת המלחמה באירופה זאת מלחמה קצרה, קשה אבל קצרה. והוא

חוזר. אה! לחזור אל האישה אחרי המלחמה! יותר טוב לא להגיד על זה כלום. ואחר כך – לילה, הוא יושב לדבר עם אשתו על העסק. לדבר על עסקים עם האישה אחרי המלחמה זה לא כמו לדבר על זה ביום רגיל, זה... אין מילים בשביל זה. הוא אומר לה: את שומעת? יש כעת בתי מלאכה נטושים ביפו, בדיוק בשביל שלושת האלפים שלנו, מחר אני הולך להריח, ואת תראי, עוד יהיה לנו בית חרושת שלנו ואני אקנה לך פרווה לבנה בדיוק בשביל הזהב של השערות שלך. בואי – הוא אומר לה – תביאי את הכסף, נסתכל. תוציאי, תוציאי אותו. ככה הוא אומר לה. אל האישה נכון?

האישה לא מגיבה, קול מסור נשמע

אלי: זהו, היא לא עונה, לא זזה. אז הוא שואל אותה: מה העניין? הוא מרגיש שמשהו לא בסדר, אז הוא צוחק ואומר לה: ה, לקחת משם איזה עשר לירות לקנות לך שמלה, תעזבי, יש מספיק. גם אם לקחת חמישים, תביאי, תביאי את הכסף. אבל היא לא זזה. היא שותקת. אז הוא אומר לה: איפה הכסף? ועכשיו אל האישה איפה זה?

האישה לא מגיבה. קול מסור נשמע

אלי: אל דינה והיא לא עונה. אל האישה תעני, תעני.

שתיקה. האישה לא מגיבה. קול מסור

אלי: אל דינה בפעם השלישית היא עונה לי: איננו. אז אני אומר לה אל האישה אני לא שמעתי טוב, תגידי לי עוד פעם!

שתיקה. האישה לא מגיבה. קול מסור

אלי: אל דינה אני שואל עוד פעם, אז היא עונה לי עוד פעם: איננו. אז אני שואל אותה אל האישה מה פירוש איננו? מה פירוש איננו? אל דינה אז היא עונה לי: זה לא אצלי. אז אני שואל אותה אל האישה גנבו?

שתיקה. קול מסור

אלי: אל האישה זה נשרף?

שתיקה ואחריה קול מסור

אלי: אל דינה אז יוצאת לי מהפה פתאום צעקה, אני לא הכרתי את הקול שלי: אל האישה, בקול רגיל אבל בנעימה של צעקה איפה הכסף, איפה?

שתיקה ואחריה קול מסור

אלי: אל דינה אז היא אומרת לי: נתתי אותו, נתתי לחיים. זה הבן־דוד שלה, זה הבן־דוד המרכזי שלה. נתתי אותו לחיים – היא אומרת לי.

שתיקה. הוא נושם נשימה עמוקה, שתי הנשים מסתכלות בו. נשמעת מוזיקה

אלי: מלא אור בבוקר, זה אור ועוד אור ועוד אור, כלי סוף, אה! פתאום אל האישה
מה זה נקרא נתת לחיים?

שתיקה. היא לא מגיבה. קול המסור

אלי: מה זה נקרא נתת לחיים?

האישה קמה. קול מסור

אלי: שבי, את יכולה לשבת.

האישה יושבת. קול מסור

אלי: אל דינה אז היא אומרת לי: מה זה נקרא מה זה נקרא? אל האישה "מה זה
נקרא מה זה נקרא?" מה זה נקרא נתת לו את הכסף שלנו? שלנו? איך?
למה? באיזה רשות?

שתיקה. האישה לא מגיבה. קול מסור

אלי: אל דינה אז היא אומרת לו: הוא ביקש ממני, הוא צריך בשביל האטליו
החדש והבית חרושת לנפניק. נושם אני חלמתי פעם שאני מת מצטחק הלכתי
מת ברחוב, הכול היה כמעט אותו דבר, רק הכול היה כמו לָפֶן, לבן חיוור,
מין לבן מלוכלך, לא שקוף ולא סתום, והיה לזה טעם קצת חמוץ – רקוב. זה
היה כאילו הכול, גם אני, גם הבתים, העצים, השמים, הכול היה מאיזה לבן
מקולקל הוא מנגב זיעה ממצחו, פונה אל האישה ואם הוא ביקש, מה?

שתיקה. האישה לא מגיבה. קול מסור

אלי: אל דינה הוא פשוט שאל אותה: מה פירוש הוא ביקש? אל האישה ואם
הוא היה מבקש ש... שאת... ש... אני לא יודע מה... מה פירוש הוא
ביקש?!

שתיקה. האישה לא מגיבה. קול מסור

אלי: לתת לו את הכסף הזה שלנו, שלי ושלך ושל הילדה, שאני משאיר אצלך
כשאני הולך לצבא, למלחמה, משאיר אצלך, לא בבנק, לתת לו את הכסף
הזה בלי לשאול אותי, לתת לו את זה מפני שהוא ביקש את זה! הוא
ביקש, אף אחד לא היה מעז לבקש דבר כזה, היה מתבייש, אבל הוא ביקש,
הוא שפישצינסקי. אבל את, למה נתת לו? איך? תעני כבר, תעני, חתיכת
בהמה!

האישה נרעדת, מרימה אליו ראשה לרגע, מרכינה. קול מסור מקוטע

אלי: אל דינה אני מבקש סליחה. חתיכת בהמה הוא לא אמר אז, זאת תוספת שלי
עכשיו. הוא לא קילל אותה אף על פי ש... אם לומר את האמת, גם קודם לא
חיו בשלום, היא היתה הולכת יותר מדי אל המשפחה שלה. במלחמה הוא

שכח, שכח לגמרי את כל הרע. די באויב אחד, מי רוצה אויב נוסף בבית?
בקיצור הוא אמר לה: אל האישה תעני! תעני!

שתיקה. האישה לא מגיבה. קול מסור מקוטע

אלי: אל דינה אז היא אומרת לו: הוא הבן-דוד שלי, הוא גם אמר שהוא יחזיר כשהעסק שלו יתחיל להכניס כמו שצריך, הוא הבן-דוד שלי. שתי פעמים בן-דוד היא אמרה, בן-דוד אחד לא הספיק לה. מצטחק, כשהוא שמע את זה, הידיים שלו תפסו את השערות שלה, את שערות הזהב שלה, והוא התחיל לטלטל את הראש שלה... אל האישה של מי את? של הבן-דוד שלך או של בעלך? מי האבא של הילדה שלך? מה שם המשפחה שלך עכשיו? למה התחתנת? למה לא נשאת אצל האבא שלך והאימא שלך והבני-דודים שלך? אל דינה לתת לו מפני שהוא בן-דוד שלה, הלוא זה יותר רע מלתת למישהו ברחוב. עם בן-אדם ברחוב אין לי שום עסק, אבל עם הבן-דוד שלה... הלוא אני לקחתי אותה מכל הבני-דודים שלה, מכל השפישיצ'ינסקי הזה לקחתי אותה לעשות איתה משפחה שלי, משהו אחר. והיא יודעת שלקחת מישהו מהשפישיצ'ינסקים זה לא... לא תענוג.

שתיקה. קול מסור

אלי: אל דינה הוא נענע את הראש שלה כמו צנון גדול שמנענעים אותו להוציא אותו מהאדמה, צנון גדול מדי, ריק, עם תולעים. צוחק. משתתק יפה, מה? אז בקיצור – הסיפור הזה מתחיל להימאס עלי – אני, כלומר הוא... מה זה משנה בעצם? אז הוא... טוב, שיהיה כבר אני בשביל הסיפור, אז אני אומר לה: אנחנו הולכים עכשיו אל הבן-דוד שלך, ואנחנו לוקחים ממנו בחזרה את הכסף, ואם הוא לא ייתן אותו בטוב אז הוא ייתן אותו ברע. זה מה שאמרתי לה, ואני לוקח איתי את האקדח שהבאתי שלל, והיא רואה אז היא מתחילה לרעוד, אבל אני מושך אותה. אז היא מבקשת לגשת רק לרגע אל השכנה לבקש ממנה שתשמור על הילדה. היתה שם שכנה עם טלפון. אל האישה לבקש שתשמור על הילדה, נכון?

האישה עומדת. קול מסור

אלי: אני עוד לא גמרתי את הסיפור, במין צחוק הוא עוד לא גמר אותי.

האישה עומדת. קול מסור

אלי: איך שאת רוצה. בקיצור – אנחנו הולכים אליו, אנחנו עולים במדרגות, חושך בחדר המדרגות, עוד יש האפלה, ואני מצלצל. הקול שלו עונה לי: בבקשה... יבוא... אני פותח את הדלת. אני לא מספיק להיכנס, ומס-צדיק

שהתחבא מאחורי הדלת – עוד נושם כמו חזיר, מסריח מזיעה מהריצה שרץ להגיע לפני – תופס אותי מאחורי. כן, מם־צדיק, אני עוד הייתי בצבא, כלומר: הוא... ואז שניהם, הבן־דוד והמם־צדיק עם כל הנחושת של החגורה שלו – אשתו היא אידה שפישיצ'ינסקי גם כן אבל הוא מתאים להם – מתנפלים עלי, מפרקים ממני את האקדח, משכיבים אותי, רוכבים עלי, מכים. והיא... האישה של.. האישה שלו... היא היתה שם. אשתו. לעיניה הכו אותו מכות רצח, לעיניה! ובסוף כשאני קם בקושי, הם פותחים לפני את הדלת ואומרים לי שמפני שאני מהמשפחה הם לא יביאו אותי לדין צבאי בגלל האקדח והאיום. והבן־דוד אומר לה: קחי אותו הביתה. אחרי רגע סיפור יפה, מה? אל האישה בובה של סיפור, מה?

האישה לא מגיבה. קול מסור

אלי: את באמת עומדת, אני הייתי בטוח שהתיישבת בינתיים.

האישה יושבת. קול מסור

אלי: אל דינה זהו, אז היא לקחה אותו הביתה. לפעמים רואים בעל ואישה חוזרים מאוחר בלילה הביתה, עייפים, מושכים את הרגליים, חוזרים הביתה. זה מראה יפה. רואים שלא טוב להם, הם התקוטטו, אולי הם שונאים אחד את השני, אבל הם חוזרים הביתה, הביתה. לאיזה מקום אחר הם יכולים לחזור? מראה יפה. ואחרי רגע קט, בפתאומיות, אל האישה ואם הוא ביקש?!

האישה: הוא מת, לא?

אלי: אה?

האישה: הוא מת.

אלי: באמת? מת? באמת? חבל. אל דינה היא קרובה. היא מכירה את העניין. גם את הבן־דוד. היא מספרת לי עכשיו שהוא מת. זה עניין ישן, כבר יותר מעשר שנים. הוא נכנס למקרר הגדול של האטליז שלו וחתך בסכין הגדולה חתיכת בשר גדולה. לא הספיק לחתוך עד הסוף וקיבל התקפת לב ונפל במקום בתוך המקרר הגדול. סליחה אל האישה הוא נפל בתוך המקרר או כשיצא החוצה, איך זה היה בדיוק? אה?

היא לא מגיבה. קול של מסור

אלי: ואם הוא מת. מה זה שייך? אמרתי שהוא עשה את כל העסק הזה אחרי שהוא מת? מה שייך מת? אל דינה בקיצור – האיש הזה, זה שלקחו ממנו את הכסף, הוא עזב אחר כך את הילדה שלו, את הבית שלו, אותה, עזב.

לא, לא בן רגע, כמו שהיה צריך לעשות. זה נסחב כמה שנים כמו זפת בפה. לא כדאי לדבר על זה, זאת היתה בושה. דיברו על להחזיר את הכסף בתשלומים, הערך של הכסף ירד בינתיים לחצי ולרבע, היא הלכה בערכים אל המשפחה שלה, הוא הלך בבוקר לים... לא כדאי! אז הוא העמיד לו מיטה בחור שלו, בבית המלאכה שלו, שני רחובות מהמחסן הגדול שהוא רצה לקחת בשביל בית החרושת העצמאי שלו. בהתחלה היא שלחה שליחים לבקש גט. אל האישה למה שאתן לה גט? שתמשוך עוד מישהו עם הבלונד שלה?! בלונדינית! יותר טוב שתישאר ככה. אל דינה עם בני-ההרדים שלה, בלי הפרעה של שום... צוחק שום גורם זר. לו זה לא הפריע. מי אומר שבן-אדם מוכרח לשבת בליל הסדר דווקא עם המשפחה של אשתו? הוא עצמאי. בעל עסק משלו. בעל מחשבות של עצמו. הוא התעייף מספיק מהמחשבות שלה. עכשיו תתעייף היא מהמחשבות שלו!

שוב נשמעת המוזיקה, אבל עייפה יותר

אלי: זה תענוג כשאדם מתעייף ככה מהמחשבות שלו. את יודעת למה? מתי שבן-אדם מתעייף מהמחשבות של עצמו הים יכול לעזור לו, פתאום יש ים.

האישה קמה ועומדת הפעם עמידה נחושה יותר מקודם. פניה אל המרפסת, אל דינה. קול מסור נשמע

אלי: אל האישה עוד פעם עמדת? מה זה צריך להיות? בבקשה... איך שאת רוצה. אל דינה אז בקיצור – בהתחלה היא רצתה גט ואחר כך... מצטחק קרה דבר משונה. אחרי שהוא עזב אותה, המשפחה שלה היתה צריכה לקרב אותה אליה, נכון? לשמוח איתה, נכון? הנה היא כולה שלהם, בלי הבעל הזה, ה... אל האישה איך הם קראו לו? את לא זוכרת?

האישה לא עונה, מתחילה לפסוע לעבר המרפסת

אלי: צוחק פרא אדם! גורילה! הם קראו לו. בהתחלה הם באמת עשו סביבה איזה חגיגה קטנה, מין חתונה שנייה, אבל אחר כך, לאט-לאט, הוא עזב אותה אז גם הם עזבו אותה. ככה זה אצלם, שפישיצ'נסקי! את מבינה – לא היה להם כבר מה לעשות איתה. לא היה לה בעל שצריך להסית אותה נגדו. אף אחד לא משך אותה אליו, אז למה שהם יחזיקו אותה, ימשכו אותה אליהם? היא נהייתה שלהם, תלויה עד הצוואר, באמת שלהם, בלי כנפיים בצורת בעל. היא נהייתה פונה אל האישה ושב ופונה אל דינה סמרטוט! תסלחי לי. הם הפסיקו לקבל אותה יפה, ולא היה לה

לאן ללכת בלילה. והיא גם היתה מוכרחה לקבל עבודות תפירה הביתה. הוא לא נתן כלום. הוא כבר נתן שלושת אלפים לירות שטרלינג לפני המלחמה, והוא אמר לה שאם יקרה משהו רע והוא לא יחזור... אל האישה נכון שהוא אמר?

האישה לא מגיבה, קול מסור נשמע

אלי: אל דינה הוא לא חזר, זה הכול. שלושת אלפים לירות שטרלינג זה לא מעט, שתסדר עם זה. אל האישה שתסדר עם זה. ושוב אל דינה בקיצור – בהתחלה היא ביקשה גט ואחר כך היא ביקשה שיחזור אליה.

שתיקה. האישה עושה עוד פסיעה לעבר המרפסת, מביטה אל דינה כמבקשת ממנה משהו. דינה מפסיקה לתלות כביסה. מוזיקה ומסור נשמעים ביחד

אלי: לפעמים, פעם בשנה – פעמיים, בעיקר בחורף כשהלילות נעשים ארוכים, היא באה בלילה מול הבית מלאכה, פעם באה ואמרה לי שהילדה חולה מאוד. אל האישה קראת לרופא?

היא לא עונה

אלי: אל דינה כן – היא אומרת לי – הוא כבר נתן רפואות. אל האישה אז מה את רוצה ממני? אל דינה זה שהילדה חולה, זה שהבן-דוד מת, זה ש... נגיד שאני אהיה חולה, אפילו מחלה הכי קשה, נגיד שאני אשכב גוסס, מה זה הכול שייך לעניין ההוא? היא נתנה כסף שלנו לבן-דוד שלה או לא נתנה? אל האישה היא נתנה. אל דינה את לא אשמה – אני אומר לה. אל האישה אז למה אני צריכה לסבול? היא שואלת אותי. למה אני צריכה לסבול? ככה היא שואלת אותי. מצטחק, אל דינה מה יכולתי לענות לה?

האישה מתקרבת אל המרפסת עוד יותר. שוב מוזיקה ומסור ביחד

אלי: מה עונים על דבר כזה? חשבתי להגיד לה: ככה זה, יש הורים שמולידים בת גנבת, יש הורים שמתים ומשאירים את הבת שלהם יתומה, מה אפשר לעשות? מצטחק אבל חשבתי: זה שטויות. אז אני מסתכל בה ואני אומר לה...

דינה כמו מבינה מה האישה מבקשת ממנה, מניחה את הכביסה, נכנסת פנימה לביתה. קול דלת נסגרת

אלי: אל האישה ככה אני אומר לה: זה שאת סובלת – זאת הנדוניה שאני נותן לך. פונה לעבר המרפסת, אל דינה, מופתע לראות שאיננה הי! נכנסת. את לא גמרת לתלות. פונה אל האישה אה! את ביקשת אותה להיכנס, מה?

שתיקה. קול מסור

אלי: מה את רוצה ממני?

אישה: הבאתי לך משהו מבושל, משהו חם. אתה היית חולה.

אלי: את הרסת לי את החיים.

אישה: רק שתיקה. מושיטה לך את הסיר

אלי: את טיפשה, אבל גם זה לא משנה. שאני אקח, מה? הוא לוקח מידה את הסיר לקחת. עשרים שנה אני חי כמו כלב בגללך. הוא צוחק. ניגש אל קצה הבמה,

שורק ומשליך את מה שבסיר אל החצר למטה אה!

נשמע קול חבטה ברצפה, ומיד אחרי כן נשמעות נביחות כלבים

אלי: הם רעבים פה הכלבים. צוחק, מושיט לך את הסיר הריק תודה. את בטח צריכה את הסיר.

האישה לוקחת את הסיר ולא זזה, ראשה מורכן

אלי: שאני אוריד גם אותך מהגג? את הרי לא מסוגלת שום דבר בעצמך, אבל גם זה לא משנה.

האישה יוצאת לאטה. לאט-לאט שב ועולה קול המוזיקה

אלי: עומד רגע כמבולבל בלא נוע, ומיד מטלטל ראשו כמתנער ממהו לא נעים ברור!

ברור! רואה את הסל שלו היי, הדגים. שכחו אתכם. נוטל את הסל, פונה לעבר המרפסת, פניו מתבהרים, מתחיל לקרוא רח... מפסיק, מצטחק, קורא בקול שקט, בעדינות, כבשאלה דינה? דינה?

היא יוצאת למרפסת, מחפשת בעיניה את האישה

אלי: את עוד לא גמרת לתלות את הכביסה שלך, עכשיו את יכולה.

דינה: תולה כביסה. ורק אחרי רגע איפה היא?

אלי: אה? מי?

דינה: האישה.

אלי: אה, היא... הלכה. היתה צריכה ללכת. ואחרי רגע שקט, מה? נוכל לגמור את העסק שלנו מניף את סל הדגים

דינה: רואה את הסל, פונה הצידה אין לנו שום עסק, איזה עסק?

אלי: אם תרשי לי, אני רוצה לתת לך את הדגים שכאו אלי היום.

דינה: אחרי רגע מה פתאום?

אלי: אה? מצטחק אמרתי לך שאין לי מה לעשות איתם, אף פעם לא מכרתי דגים, אז אני מוכרח לתת אותם לשכנים ברחוב הזה פה ושם. לשכנים של המרפסת הזאת נתתי תמיד, מן ההתחלה. אז בבקשה.

שתיקה קצרה. מוזיקה

דינה: אישה לא צריכה לקבל מתנות ממישהו.
אלי: אה? הו, ודאי, אני מביין. אבל אלה רק דגים. כשנותנים מתנה רגילה – צריך כאילו להחזיר. לפי המתנה. אם זו מתנה לאישה, ליופי שלה, כמו תכשיטים ופרחים, אז צריך להחזיר ב... איתך הסליחה. דגים זה משהו אחר – אני לא קניתי אותם, גם לא תפסתי אותם בכוונה כמו שקוטפים פרחים בכוונה, אני ישבתי והם באו. בגלל זה לא מוכרחים להחזיר לי כנגדם שום דבר בכוונה. מצטחק את רואה – השעה הזאת בבוקר, מול המרפסת, כשאני נותן – היא בעצמה כבר... זאת שעת המשפחה שלי. אפשר שיהיו לי עוד הנאות. אם פעם תזמיני אותי לטעום מהדגים אחרי שתבשלי אותם – אני לא אגיד לא. או אם... אבל זה לא הכרחי, זה לא על תנאי, מה שיבוא – יבוא, כמו שהדגים באים, מי שבא – בא, הכול פתוח, חופשי, עצמאי, כמו הים. ואחרי רגע קחי אותם בבקשה. מושיט לעומתה את הסל

דינה: צוחקת זה רחוק, יש פה סמטה באמצע, איך אני אקח?
אלי: אה, זה! תסתכלי רגע אחד הצידה, אל תפחדי, תסתכלי הצידה רק רגע. היא פונה הצידה, הוא עולה במהירות על המעקה הנמוך של הגג, מנתר ומדלג אל המרפסת, נאחז בצדו החיצוני של המעקה

דינה: פונה לעברו, נבהלת אתה!

אלי: סליחה?

דינה: אתה קפצת.

אלי: כשהוא עובר על פני המעקה ונכנס פנימה מה אני יכול לעשות? אין לי כנפיים לעוף.

דינה: קפצת מהגג לפה.

אלי: סמטה צרה, לא מרחק גדול, לא קשה לי, אני רגיל, אני... מצטחק אני מוכרח. מושיט לה את הסל בבקשה.

דינה: מתלבטת לא... אני לא יכולה, אני...

אלי: נו, די כבר, תיקחי. תראי אותם, דגים גדולים יפים, עוד מריחים ים. אם לא תיקחי הם יסריחו לחינם. קחי, תכניסי למקרר. את הסל תחזירי.

היא לוקחת מידו את הסל, נכנסת

אלי: נשען על המעקה, פניו מאירים, ובהנאה גדולה קודם על הגג, עכשיו על המרפסת, אהההה!